

Parshat Terumah

Inside Out

Simon Wolf

"And they shall make for me a Sanctuary and I will dwell in their midst."¹ In order to accomplish this monumental task, this week's Parsha lists the materials that were required for this undertaking. "And this is the donation offering that you shall take from them: gold and silver and copper, and royal blue, and imperial purple, and worm-scarlet wool, and linen, and goat hair, and red-dyed ram skins, and T'Chashim hides and acacia wood..."² One would assume that the materials listed above follow some logical order. That would be true of the enumeration within each category and possibly between the different types of materials required. Without too much effort, one can quickly discern that the relevant ordering is according to descending value; the most valuable items being mentioned first. For instance, within the metals, it first lists gold, then silver and finally copper. With regards to the textiles, it mentions wool and then linen and within wool, it enumerates blue, purple and then red which seemingly indicate the rarity or commonness of that particular color or dye.

It quickly becomes apparent that this distinction in the value of the materials is manifest in their placement within the Mishkan. All the utensils found in the courtyard of the Mishkan, the lather (כִּיּוֹר) and the altar (מִזְבֵּחַ), are constructed of copper (נְחֹשֶׁת). Whereas, all the utensils within the Mishkan, the ark (אֲרוֹן), the candelabra (מְנוֹרָה), the table (שֻׁלְחָן) and the altar (מִזְבֵּחַ) are all made of pure gold (זָהָב טָהוֹר). The fencing surrounding the courtyard is fabric made from white linen which is hung on poles coated in silver and situated in sockets of copper. On the other hand, the enclosure of the Mishkan is constructed of boards plated in gold that are supported by silver sockets. In addition, the curtain covering the entrance to the Mishkan is much more intricate, made from a combination of blue, purple and crimson wool together with linen. Even within the Mishkan itself, this phenomenon is on display. The entrance to the Mishkan is embroidered (מַעֲשֵׂה) (רָקֵם) from a mixture of wool and linen that is

hung on gold-plated pillars standing in copper sockets. The same materials are used to create the internal divider (פְּרֻכֶּת) between the holy (קֹדֶשׁ) and holy of holies (קֹדֶשׁ הַקֹּדָשִׁים), but it is the work of a designer (מַעֲשֵׂה חַשֵּׁב) with Cherubs inlaid and its gold-plate pillars are based in silver sockets. The same is true of covers of the Mishkan. The outer cover is made of hides (עֹרֹת אֵילִם מְאֻדָּמִים עֹרֹת תְּחָשִׁים). Below that are curtains of goat's hair (יְרִיעֵת עֲזִים) with copper fasteners (קָרְסִי נְחֹשֶׁת). Those curtains are covering the fanciest curtains which similar to the divider (פְּרֻכֶּת) are the work of a designer inlaid with Cherubs (כְּרֻבִים מַעֲשֵׂה חַשֵּׁב) and woven from blue, purple and crimson wool together with linen (נִשְׁט מִשְׁזָר וּתְכֵלֶת וְאַרְגָּמָן וְתִלְעֵת) and pinned together with golden fasteners (קָרְסִי זָהָב). Modesty is the overarching principle governing the Mishkan – the less visible an item is the more valuable, intricate or ornate it is. There is no compromise on the beauty of the Mishkan, God's intended sanctuary, but it is just not on public display. This nuance is best captured by the verse in Tehilim, "The king's daughter is all glorious within the palace (כָּל-כְּבוֹדָהּ בֵּית-מֶלֶךְ פְּגִימָה); her garment is of chequer-work inlaid with gold."³

It is also interesting to note that all the utensils of the Mishkan are constructed of acacia wood plated with metal. The only two exceptions to this are the cover to the Aaron (כִּפְאוֹת) and the Menora which are forged of pure gold. What is unique about these two items? When describing the Kaporet with its cherubs, the Torah indicates the purpose of this cover on the Aaron. "I will meet with you there, and I will speak with you from above the cover, from between the cherubs that are on the Ark of Testimony, all that I command you to Bnei Yisrael."⁴ It is the location where the presence of God is manifest. The Menora functions similarly as is noted by the Gemara Menachot. "God instructed Aharon to kindle the Menora, 'Outside the Curtain of the testimony (לְפָרֶכֶת) in the Tent of Meeting (הַעֲדוּת)'."⁵ The dividing curtain is referred to here as 'the curtain of the testimony,' to indicate that the illumination of the Menora is testimony to all of humanity that the Divine Presence rests among Yisrael. And if you query, 'How is this testimony'; perhaps the

¹ וַעֲשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ וְשִׁכְנִיתִי בְתוֹכָם: (שמות כה, ח)
² וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וִיחִזְקוּ-לִי תְרוּמָה מֵאֵת כָּל-אִישׁ אִשְׁרָאֵל וַיָּבִיאוּ לָבוֹ תְּחָנִּים וְתִלְעֵת שָׁנִי וְנִשְׁט וְעֲזִים: וְעֹרֹת אֵילִם מְאֻדָּמִים וְעֹרֹת תְּחָשִׁים וְעֲצֵי שִׁטִּים: שָׁמֶן לְמָאֵר בְּשִׁמְיוֹ לְשִׁמּוֹן הַמִּשְׁחָה וְלִקְטֹרֶת הַסִּמִּים: אֲבִי-יִשָּׁהֶם וְאֲבֵנֵי-מִלְאִים לְאַפָּד וְלַחֲשֹׁן: (שמות כה, ט-י)
³ כָּל-כְּבוֹדָהּ בֵּית-מֶלֶךְ פְּגִימָה מִמִּשְׁבָּצוֹת זָהָב לְבוּשָׁה: (תהלים מה, יד)

⁴ וְנוֹעַדְתִּי לָךְ שָׁם וְדִבַּרְתִּי אִתְּךָ מֵעַל הַכִּפְאוֹת מִבֵּין שְׁנֵי הַכְּרֻבִים אֲשֶׁר עַל-אֲרוֹן הָעֵדוּת אֵת כָּל-אֲשֶׁר אֶצְוֶה אוֹתְךָ אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: (שמות כה, כב)
⁵ וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר: צֹו אֶת-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וִיחִזְקוּ אֵלֶיךָ שָׁמֶן צִית זָה כְּתִית לְמֵאוֹר לְהַעֲלִית בָּר תַּמִּיד: מִחוּץ לְפָרֶכֶת הָעֵדוּת בְּאֶהַל מוֹעֵד יַעֲרֶךְ אוֹתוֹ אֶהְיֶה מִעֶרֶב עַד-בֹּקֶר לִפְנֵי יְהוָה תָּמִיד חֲזַק עוֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם: עַל הַמְנוֹרָה הַשְּׂהִיחָה יַעֲרֶךְ אֶת-הַנִּירוֹת לִפְנֵי יְהוָה תַּמִּיד: (ויקרא כד, א-ד)

Menora is lit for illumination? To this God would respond: 'Do I need its light?' For all forty years that Yisrael walked in the wilderness, they walked exclusively by His light. Rather, evidently, the illumination of the Menora is testimony to all of humanity that the Divine Presence rests among Yisrael. What provides its testimony? Rava says the testimony is provided by the westernmost lamp, in which they place a quantity of oil equivalent to that placed in the other lamps, and nevertheless, it continues to burn longer than any of the other lamps and from it he lit the other lamps."⁶ This perpetual miracle was testimony to God's continuous presence among His people.

There are those that want to explain the Mishkan's design as a gradation inward from the simple and plain to the intricate and ornate as being a message to those approaching or entering the Mishkan. There is a need for an incremental or staged approach to purification, rising from the natural to the noble, from the ephemeral to the eternal.⁷ Though the message might be even stronger than that.

A person must be guided by the principle of modesty established by the Mishkan. That is from two perspectives. Firstly, with regards to one's own conduct, the Mishkan declares that showiness, arrogance and flaunting are not values of the Torah. An individual should be reserved in their public display, presenting as a simple, approachable and modest individual. Yet, at the same time, their character should be developed so that they are a person who is full of richness and complexity that can be shared with and bestowed upon others. One should emulate the imagery of the Mishkan which had innards of precious gold, yet it is wrapped in a simple white linen tunic. It guides one to have a golden heart packaged in an unassuming wrapper. This also has ramifications when it

comes to the respect and generosity that one affords to others. If, in the Mishkan, nobility is hidden in simplicity, then when it comes to others, who at face value appear to be understated, it just might be that their externalities obscure the pearls contained within them. More pointedly, it might be a demand that one uncover the diamonds that are hidden in others, to find the unique aspect of each individual, and shed a more positive light on them. That should engender feelings of warmth towards others and cause one to treat them accordingly.

Though when it comes to spiritual striving and serving God, the opposite is true. Recall that all the service utensils were wood plated with metal. In the transcendental realm, one must put their best foot forward. They must offer their best in service of God, but contain a heart of simplicity and purity when doing such. God wants, demands, one's best.⁸ One must invest the best of their energies in pursuit of God and spirituality and not relegate such efforts to an afterthought or the remnant of their passions and vitality. This demand with regards to the individual's worship of God also includes expenditures in service of God (הידור מצוה). It cannot be that one is lavish and extravagant when spending on their house and miserly and minimalistic when purchasing their Mezuzot and Tefillin and engaging in Mitzvot. The objective is for the individual to fully develop spiritually to the point where they are solid gold, inside and out, and thereby be a place where God's presence is manifest, similar to the Kaporet.

The means by which to accomplish this is granted to each individual. The Parsha describes the structure of the Mishkan and its utensils and the materials needed to construct each item. The Ramban points out an oddity in the commands surrounding the construction of

⁶ מחוץ לפרכת העדות באהל מועד - עדות הוא לכל באי עולם שהשינה שורה בישראל, ואם תאמר: לאורה אני צריך, והלא כל ארבעים שנה שהלכו ישראל במדבר לא הלכו אלא לאורו! אלא עדות הוא לכל באי עולם שהשינה שורה בישראל. מאי עדותו? אמר רבא: זה נר מערבי שנותנין בה שמן כנגד חברותיה, וממנה היה מדליק ובה היה מסיים. (מנחות פו:) \\ ממנה היה מדליק - האחרות ובה היה מסיים כדתן (תמיד דף לג) בא ומצא שתי נרות מזרחיות דולקים שמנורה היתה עומדת מזרח ומערב מכבה האחת שבצד מזרח ומדשנה ומניח האחת שבצד אותה שבמזרח הוא נר מערבי ומניחה דולקת עד לערב ומדליק האחרות שכבו בשחר ומטיבו וזורק מה שנשאר מן השמן ומן הפתילה לחוץ ונותן בה שמן ופתילה ומדליקה כדי לקיים בה מצות הדלקה ומסיים בה הדלקה שהיה מדליקה בתר כל הנרות. (רש"י מנחות פו:)

⁷ נשווה לנגד עינינו את מראה החצר שלפני המשכן ושםסביבו: היא היתה גדורה בקלעים לבנים העשויים שש משזר, כלומר חוטי פשתן השזורים כפול ששה; הקלעים נקבעו על גבי עמודים שרגליהם עמדו על אדני נחושת, וחשוקיהם כסף וגם וויהם כסף. כל זה עומד בקשר הדוק עם משמעותם של החצר ושל המזבח, והמזבח הוא שמעניק חשיבות לחצר. סביבת המזבח, כמזבח עצמו, מכריזה ואומרת: הנה עומדים אנחנו בחצר הכניסה של ההזדככות. עיקר התרשמותנו הוא הלבון, בד הפשתן הלבן, והוא מסמל את הטהרה, ובראש ובראשונה את הטהרה בתחום הווגאטיבי של "ישות האדם, כלומר בחיי ההנאה והמין. הרי זאת המדרגה

www.swdaf.com

הראשונה שאדם חייב לשאוף אליה, ותכונתה שלילית בלבד: ההתרחקות מכל דבר בלתי - מקודש, מכל דבר הפוגם בטוהר נפש האדם והפוסלו מלמלא את תעודתו הקדושה. השגת המדרגה הזאת היא תנאי לכל השתלמות חיובית. וביטוי הטהרה הנדרשת מן האדם נושא במספר החושים ובשמן של החומר ממנו הוא עשוי - "שש" - את סמל הבריאה. המשימה הגדולה של כיבוש היצר, משימה שאליה מזמינה אותנו חצר משכן התורה, אינה דבר שמעל לכוחות אנושי, ואין אנו נקראים להתעלות אל מדרגה גבוהה, אשר לפי טבע בריאתנו אין אנו יכולים להתעלות אליה. הרי בוראנו הוא אשר קורא אותנו לעלות, ואין הוא דורש מאתנו דבר, שלא נתן לנו את הכוח והכשרון לעשותו. אדרבה, למען הטהרה הזאת ברא אותנו, כי רק בה אנחנו מוכיחים הוכחה גמורה שאנחנו נבראו בצלם אלהים. יסוד מהותו של האדם הוא - החירות המוסרית, וביטוייה הראשון - הטהרה. רגלי עמודי החצר עומדים על אדני נחושת, ואילו חשוקיהם כסף והווים שבעמודים למעלה - כסף; קרשי המשכן עומדים על אדני כסף, אך מצופים הם זהב; נחושת, כסף, זהב - זוהי ההתעלות מן הטבע בלתי - האציל, וההזדככות עד כדי שלמות צרופה ובלתי - משתנה. המדרגה, שאליה מתעלה האדם בחצר, היא הבסיס שעליו עומד המשכן ושםמנו הוא מביא לידי שלמות אצילה ביותר. דירוג זה של המתכות קובע את סדר השלבים שבמדורי המשכן. (רש"י הירש שמות כז,יח)

⁸ וְכִי־תִגְשֹׁן עֵץ לִבְנֵהוּ אִין רַע וְכִי תִגְשֹׁן פֶּסֶס וְחִלָּה אִין רַע הַקִּרְיָהוּ אִין לִפְתָּח הַיָּרְדָּן אִין הַיָּשָׁן פִּנְיָן אִין אִין יָקָן צִבְקוֹת: (מלאכי א,ח)

the Mishkan. All the directives are presented with verbs conjugated in the singular. It is true of all the instructional verbs; the most common of which is "And you shall make (וַעֲשֶׂיתָ)." This phenomenon, in of itself, is not exceptional. It can be explained either by the fact that the instructions were being conveyed to Moshe who would be ultimately responsible for the Miskan's construction. Though, the more likely explanation for this nuance is that God is commanding the entire nation in this endeavor and the Torah many times uses a singular verb to address a nation. This instance is not unique since the Tanach is replete with examples of this nonparallel structure whereby a verb describing the activities of a plurality is conjugated in the singular, especially when it comes to nations.⁹ The Ramban is not troubled by this issue, but rather with the anomalous occurrence that does not conform to this presentation. With regards to the construction of the Aaron, the Torah distinctively issues the command in the plural, "And they shall make the Aaron (וַעֲשׂוּ)." The Ramban easily explains the usage of the plural as referring to Bnei Yisrael who were mentioned above. His apprehension derives from the fact that every other verb concerning the Aaron (וַיִּצְקֶתָּהּ, וַיִּצְקֶתָּהּ, וַיִּצְקֶתָּהּ, וַיִּצְקֶתָּהּ, וַיִּצְקֶתָּהּ) and throughout the Parsha is formulated in the singular. This plurality is the exceptional case. The Ramban marshals a Midrash in order to address this peculiarity.¹⁰ He suggests that it is possible that in using the plural, God is

indicating His wish that all Yisrael should participate in the construction of the Aaron because it is the holiest dwelling-place of the Most High (קדוש משכני עליון),¹¹ and that they should all merit thereby the Torah. The participation of the people might have been accomplished in that they should each offer one golden vessel towards the construction of the Aaron, or that they should help Betzalel in some small way, or that they should have intent for the matter (שיכונו לדבר).¹²

It was important that each individual gain their own personal connection to the divine and the Torah. Therefore, it was not enough to experience it collectively or simply be a part of the community. In the spiritual realm, and in the mundane as well, every individual has something unique and special to contribute and their singular way in which to engage with God. That is why we beseech God each day, to grant us our portion in the Torah (תן חלקנו בתורתך) in order to properly fulfill our own personal mission in worshipping God and hopefully share with and enlighten others to that distinctive contribution.

Shabbat Shalom

לעילוי נשמת הנרצחים ז"ל בארץ ישראל, לרפואה שלימה לפצועים, לגאולה קרובה לנעדרים ולשבויים, והצלחה ושמירה ובשורות טובות וישועות ונחמות לכל כלל ישראל ובמיוחד לחיילי צה"ל העומדים על משמר ארצנו וערי אלקינו

⁹ וישאו בני ישראל את עיניהם והנה מצרים נסע אחריהם – דרך המקרא לקראות הגוי לשון יחיד, כדכתיב ויאמר מצרים אנוסה (שמות יד, כה), ישראל נושע בה' (ישעי' מה, יז), וכל דומיה... (שכל טוב שמות יד, י) \ והנה מצרים נסע אחריהם – הכתוב קורא אותם בלשון יחיד, כמו ויבא עד חברון (במדבר יג, כב), וכן והאורב קם מהרה ממקומו (יהושע ח, ט), והם היו חמשת אלפים. (חזקוני שמות יד, י) ...ד"א ועשו ארון, מפני מה בכל הכלים האלה כתיב ועשית ובארון כתיב ועשו ארון, א"ר יהודה ב"ר שלום א"ל הקדוש ברוך הוא יבאו הכל ויעסקו בארון כדי שיזכו כולם לתורה... (מדרש רבה שמות לד ב)

¹¹ נָהָר פִּלְגִּיו וְשִׁמְחוּ עִיר־אֱלֹקִים קֹדֶשׁ מִשְׁכְּנִי עֲלֵיוֹן: (תהלים מו, ה)
¹² ועשו ארון - יחזור אל בני ישראל הנזכרים למעלה, ואחרי כן וצפית אותו (פסוק יא), ויצקת לו (פסוק יב), וכולן בלשון יחיד, כי משה כנגד כל ישראל (מכילתא יתרו א). ויתכן שירמוז שיהיו כל ישראל משתתפין בעשיית הארון בעבור שהוא קדוש משכני עליון, ושיזכו כולם לתורה. וכן אמרו במדרש רבה (שמות לד ב) מפני מה בכל הכלים כתוב ועשית, ובארון כתיב ועשו ארון, א"ר יהודה ב"ר שלום אמר הקדוש ברוך הוא יבאו הכל ויעסקו בארון שיזכו לתורה. והעסק, שיתנדב כל אחד כלי זהב אחד לארון, או יעזור לבצלאל עזר מעט, או שיכונו לדבר: (רמב"ן שמות כה, י)